

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ
ПРИ ГРОБА НА УБИТИЯ
ДРУГАР

chitanka.info

ПРИ ГРОБА НА УБИТИЯ ДРУГАР^[0]

*Венци ще кичат твоя тъмен гроб
и не един с въздишка ще си спомни
другаря в цветни младини загинал —
и не един ще прокълне ръката,
що покоси живота на поета.*

*Той бе един от малкото, призвани
това, което иде, да възнеят,
един от тез малцина, що милеят
за труженика благ, не видял ден,
в беди не свикнал още да се брани —
при светлина за тъмна чест роден.*

*Ту весели, ту скръбно вдъхновени
слова за обич и за злоба честна —
с тях съвестта на гузните той стресна.
Но той изкупна жертва бе избран!
Разбит лежи съсъда драгоценни,
на земний прах елея свят разлян.*

*Венци ще кичат твоя тъмен гроб.
И не един с въздишка ще си спомни
другаря в цветни младини загинал, —
и не един ще прокълне ръката,
що покоси живота на поета.*

[0] „Мисъл“, кн. 5–6, 1897 г., със заглавие „Алеко Константинову“ и посвещение: „За негова свята другарска памет“. — Славейков е бил близък приятел на Алеко Константинов, заедно с него през 1889–90 г. превежда поемата „Демон“ от Лермонтов, а след убийството на Константинов пише за него голяма студия и редактира съчиненията му. Това убийство е предизвикало голяма обществена реакция; „Мисъл“ посвещава на убития писател цяла книжка, вкл. стихотворението на Славейков. В самия очерк за Фингар е казано, че „При гроба на убития другар“ се отнася за Ракита, „талантлив поет и фейлетонист“; известно е, че Константинов е автор и на много стихотворения, наред със своите фейлетони и пътеписи. Славейков е изявявал в стихове протеста си против политическите убийства и при други поводи — като в стихотворението си „Гробът на застреляните“ — по повод на осъждането „по бързата процедура“ и застрелването на офицерите-русофили на 19 февруари 1887 г. (стихотворението е написано през 1889 г., както установява проф. Велчо Велчев при публикацията му в „Литературен фронт“ от 27 юни 1957 г.).

В сп. „Мисъл“ — втората строфа:

*Той бе един от малкото, призвани
неволята народна да възпоят,
един от тез малцина, що милеят
за бедний брат, свободен, но злочест,
в беди несвикнал още да се брани
и сякаше проклет за тъмна чест.*

В същата книжка на „Мисъл“ са поместени стихотворения с подобно съдържание от Кирил Христов — „На смъртта на Алеко Константинов“, и Иван Ст. Андрейчин — „Щастливец“ („Алеку Константинову“), статия от д-р Кръстев — „Пред кървавия труп на Алека“, некролог от името на редакцията и др. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.